

נערת השבוע

כל אחד רוצה להתחתן עם לינה לידברג. היא טובה כזאת, רצינית כזאת, ואמנה כי זאת היא מסודרת כליכך ותרבותית, ומי משפחה טובה. היא מושלמת כמו מודעת שידוכין מפוברקת. היא קוראת רק ספרות קלאסית, מאזינה רק למוסיקה קלאסית ויר דעת לאפות עוגות קלאסיות משש ביצים, כוס קמח, קורט קינמון, 20 גרם סוכר ועשרים דקות על אש גדולה. אז מי לא ירצה להתחתן עם לינה כזאת?

קצת היא עתונאית וקצת סטודנטית, ובה קצת משבדיה לראות קצת את הקיבוץ. היסט כולם בשבדיה הולכים לראות את ה' קיבוץ. לינה עושה מה שכולם. הכל אצלנה ישר, נקי ומתוקצע. היא בריאה כל כך. העיניים הכחולות נמצאות בדיוק במקום שעניינים כחולות צריכות להיות. האף מצביע על מרכז המצח. הרגליים ישירות, השיער השחור ישר. היא בדיוק בת עשרים.

היא מתפעלת בקול מסטרינדברג, כי כן גם יודעים שהוא נאון, כמו שאכלו כולם יודעים שביאליק הוא משורר לאומי וצריך להתפעל ממנו בקול.

הקיבוץ לא כבש אותה. כי הקיבוץ לא כבש שום שבדי. והיא עושה מה שכולם. בשדותיים שלחו אותה לעבוד ברפת וב' חדרהאכול. ברפת היא הצליחה איכשהו ליצור מעג אננושי עם הפרות, אבל בחדר האוכל לא. הם כליכך סגורים, הקיבוץ ניקים, לדעתה. כליכך פשוטים, ויחד עם זאת מורכבים.

לפעמים היא כותבת לעתון היומי הכי גדול בגטבורג על ספרות כללית ואמנות קלאסית. אין לה חשק לעבוד בחזרות ול' התרוצץ. שלושה ונחיות, זה מה שהיא יורשת מהחיים. פלוס בעל רציני ממשפחה טובה ושני ילדים כחולים ובלונדיים.

בעלים, היא סבורה, זו לא בדיחה. כש' מתחננים, לא צריך להסתכל על הופי' הי' חיצוני. כי הופי' הוא מישחקילדים, וה' אופי' הוא מישחקיהחיים.

בישראל מתנהגים אליה יפה מאוד. כש' היא עוברת ברחוב, כולם שואלים אותה מה שלומה, כולם יש מכירים אותה. אני שים חביבים כאילו יש בישראל. שואלים אותה אולי היא צמאה, אולי קר לה, אולי היא עייפה ורוצה לנוח באיזה מקום.

הות אור. רק אני ובדידותי נשארו לבן. שמענוביץ? שטרניחובסקי? אבידן?

לא. כוכב חדש. הוא בן 21 (4/1431), אשר החליט להקדיש את השיר הבא לכל הנערות הבודדות כמוהו, המעריצות מוסיקה וארכיאולוגיה. הריהו לפניכם:

אני יוצא עם אחרות, והיא יוצאת עם אחי ריב.

אני מסכים עם זה מבחינה הגיונית. זאת אומרת, אם לי מותר, למה לה לא יהיה מותר? אבל מבחינה ריגשית אני מתנגד. כלומר, כשאני יוצא עם אחרות, אינני מר' גיש שום רגשות'אשמה, אבל כשהיא יר' צאת עם אחרים, אני פשוט מתפוצץ מ' קינאה.

תמיד, אחרי יציאה שלה עם אחר, נוצר

בינינו מתח נורא. והערב הרוס לכמה ימים. בפעם האחרונה אמרתי לה —

או שהיא תקבל את התנאים שלי, או שניפרד לגמרי, סוף'סוף! אנו לא נשואים, אמרתי לה שאני אוהב אותה, אבל אני מוכן לוותר עליה לגמרי, אם היא תמשיך לצאת עם אחרים. היא אומרת שאילו צד שלישי היה שומע אותנו, היה רואה מי מי צודק, כצד שלישי, האם את סבורה שאני צודק? קנאי

לא.

מכתבים לרותי

הלכתי לאסלייה, הוא נעל את הדלת ואמר תתפשטי. הורדתי את המעיל והוא אמר הכל. הורדתי הכל. ישבתי על הכסא, והוא הצביע על הספה. הוא התקרב ואני צווחתי. הוא נתן לי סטירה ביד אחת, ואת הבגדים ביד שנייה. ואמר שהוא לא יכול לצייר אותי. כי אין לי נשמה.

היא לא הטיפוס

לפני מונח מקרה רגיל, אך אין זה משנה את העובדה שזה מקרה מדכא מאד.

הולך בחור, דווקא בחור טוב, לא מכוער, משתחרר מהצבא, משתלל להיות אורח לי' מופת. ומה הוא רואה? שלא נותנים לחיות במדינה. אין אפילו בחורה אחת שתביץ אותו. לא רק שאין, גם לא היתה.

אומנם היו לי (2/1431) כמה חברות, דווקא די יפות. אפשר לאמר חתיכות לא נורמא' ליות, אבל אף אחת לא הבינה אותי.

הן רצו קונצרטים, ותיאטרון, ובארים ר' ארוחות ערב יקרות. הן לא הבינו שהוא לא הטיפוס שיוצא. הוא רציני. הוא אוהב להישאר בבית ולקרוא ספר. על הספה בעיקר. והן, כולן לא הבינו זאת ולא רצו לשבת על הספה.

כך שאולי תמצא סוף'סוף הנערה הי' עודה. לא גבוהה במיוחד, ולא גמדה בי' מיוחד. בגיל 17-18, מסכיבות תל'אביב, ושתיבין צינינים. איזה עינינים?

מי רוצה?

הירושלמי: (3/1431) "אני בחור יפה, כך אומרים עלי בעיר. בקלות רבה יכולתי להיות כפילו של זאק שארייה. מי רוצה להתכתב איתי?" לא בריגיש בארזה, על כל פנים.

המתימטיקה אומרת כי אפס ועוד אפס הם עוד אפס. אינני מסכימה. אני סבורה כי צירוף הרבה אפסים נותן סך'הכל מועט.

הירה הירה

"שעת לילה מאוחרת. הירה מאיר בנגו"

רק כדי להזכיר לכם: בפעם שעברה הער' לה אחד מכס הצעה לערוך ויכוח פומבי על הנושא הכאוב: האם הבנות מסומסמות יותר מהבנים?

המכתבים שקיבלתי עד עתה מעודדים, לצערי, את הדעה כי נערות מסומסמות יותר. לפני שאפרסם אותם, אני מחכה עדיין לתגובות נוספות. אם לא, חוששת אני, אאלץ להיכנע לדעת הרוב. אז מהר לשבה לכתוב.

בשירות המודעת

היא (1/1431) התגייסה לאוניברסיטה ביר' שלים בשחר נעוריה כדי לא ללכת לצבא. עכשיו, בערוב ימיה, היא בת 17 וחצי, ברצונה להתגייס לצבא כדי לא ללכת לי' אוניברסיטה. אבל בבית לא מרשים. מכריזים אותה להביא ב"א.

או היא גמרה אומר בנפשה לשרת את המולדת בהתנדבות. איך? פשוט מאד. "אני מתנדבת בזה להרים את המוראל לכל חייל קרבי נחמד ומשועמם המצפה למכתבי. הי' דרגה לא חשובה."

צייר מפורסם רצה לצייר את הנשמה שלי.

רותי יקירתי

הא אוהב שוויצרייה

רותי יקירתי, אני אוהב בך כשם אביכה. אני בן שקט, ולא אוהב בנות שוויצרייה, המתרברבות יותר מרי, אביכה היא בת שקטה ויפה. יצאתי עם בנות והיא עקבה אחרי. כשאני ביקשתי ממנה להיות חבר שלה, אמרה לי: "אינני יודעת מה לענות." אני מאוד רוצה להיות חבר שלה. מה לעשות, רותי?

אכזר ב לחזור אחריה. לשלוח פרחים. או משהו אחר. פעם. פעמיים. מותר לך גם להגיד לה

שלום יפה ברחוב ולשאל מה שלומה. לא מתים מזה. אחר'כך נסה את מזלך שוב. אז היא תדע מה לענות.

בסדר גמור

רותי יקירתי, אני יוצאת קבוע עם בחור בערך שנה, והורי מחביבים אותו מאוד. גובהי היה 160, ומשקלי 58, וכל אחד חשב שאני נראית שאנאסטטי. בזמן האחרון קיבלתי עוד חמי' שה קילו, אבל לעומת זאת גבהתי בסנטי' מטר. החברה מקניטים אותי וקוראים לי "שמיניה", אבל החבר שלי והשכנים אומ' רים שאני נראית בסדר גמור בכגדים, מה עלי לעשות?

השארני בנגדים.

הארום והשחור

רותי יקירתי, אני יוצאת עם גבר נשוי, הבוס שלי. הוא מכונג כפליים ממני, אבל עוזר לי

"אני חושבת שאחת הסיבות לזה — זה שאני שבדית. אבל הם מאוכזבים אחר'כך. אהבה חופשית קיימת בשבדיה רק בסרטים של ברגמן." כי ככה אומרות כל אלפי הי' תיירות השבדיות לא לפי הבחורים באירופה. רק דבר אחד לא עשתה לינה כמו כולם. "הייתי באיליה, ולא עברתי את הגבול."

"בחוף הרוח משתוללת, / ירח אורו מא' פיל, / העץ בחורש אט ישוח / ואני מק' שוב אל החן המיילל... / ושוואף אני אותך לקחת / להויל דמעה על הראש המחולל, / יכולה את לבוא בחלומי, או ככה סתם / בתסרוקת הזו או בסיני לבן."

הגבר הוא סגן-מישנה בצנחנים. מה שהירח מעולל לאנשים! צריך תללות אותו!

מלאכים מפחידים אותי. הם כל כך טור' בים עד שיסכימו אפילו להיות שטניים.

מהפרובינציה הרחוקה

דבר אחד היא יכולה להבטיח לי מראש: פרצופה אינו מפור הפגנות. דבר שני היא יכולה להבטיח לי מי' ראש: היא לא היתה מלכת'יופי, ולא תהיה. אחר'כך היא כותבת: "מזור עד מאוד לכתוב לאדם שאין מכירים אותו, ובעיקר שאינו מכיר אותי." מכירים אותך, קראנו כבר את שתי השורות הראשונות, וזה מס' פיקי.

והיא (5/1431) לא רק לאמלכת'יופי, היא גם חיילת ומורה, בפרובינציה של באר'שבע. לפני הסוף היא מדגישה כי אחרי שנים רבות היא הגיעה למסקנה ש' אין צורך לשלוח תמונה במכתב ראשון. את צודקת בהחלט, ואת החכמה מאוד.

אינני זוכרת היכן קראתי את המודעה הבאה, ואם בכלל קראתי: "ניגנבה מכונית מוריס 1961. צבע כחול' כהה, מספר 324567. העונה לשם ג'וני."

המירון השימושי

החובל דנים יורדן שלח לי מחיפה: ללכת להתיישבות — לשבת ברזול. מבית'הסוהר ברמלה שלחו לי מעריצים את הביטויים הבאים: לקבל שלישיית גשר הירקון — לקבל שלוש שנים. לקבל עופרים — לקבל שנתיים. אני מחכה למילים נוספות.